

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Ole Vagn Christensen (S):

Indledningsvis vil jeg gerne takke ministeren for en god og fyldestgørende beskrivelse af de forskellige sanktionsbestemmelser og retssikkerhedsspørgsmålet. Der skal ikke herske tvivl om, at Socialdemokratiet finder det afgørende for opbakningen til a-kasse-systemet, at det skal have konsekvenser, hvis der er begået svig eller sket anden omgåelse af systemet. Vi kommer ikke uden om, at sanktionerne er en afgørende forudsætning for at undgå omgælder og svig, ligesom rådighedsbestemmelsernes effektivitet har betydning for vores succesfulde beskæftigelsespolitik.

Når det er fastslået, vil jeg dog nævne nogle eksempler i dagpengesystemet, som i det daglige ser ud til at give problemer. Jeg håber, at disse eksempler kommer til at indgå i det udvalg, som skal evaluere arbejdsmarkedsreformen.

Socialdemokratiet har noteret sig, at nogle af de sanktioner, som gives i henhold til rådighedsbestemmelserne i a-kasse-lovens §§ 63 og 52 B, i nogle tilfælde kan virke barske, fordi der eksempelvis sanktioneres over for arbejdsvillige medlemmer. Der findes således tilfælde, hvor et medlem har mistet retten til dagpenge, fordi medlemmet ikke har overholdt en aftalt uddannelsesplan, vel at mærke fordi man har påbegyndt et varigt, udstøttet arbejde.

Logikken og rimeligheden i sanktionen synes svært forståelig, og som lovgiver må man vel sige, at det er et af eksemplerne på, at konsekvenserne af de gode intentioner, som ligger i vores aktive arbejdsmarkedspolitik, i nogle tilfælde har en rækkevidde ud over det forståelige.

Et eksempel: En fastansat funktionær, der skifter erhverv, fordi han gerne vil være fisker, oplever følgende:

Han starter med at tage et 3-ugers-kursus i søsikkerhed. Han tager med ud at fiske. Kutteren havarerer, og den kommer på bedding. Vedkommende melder sig arbejdsløs; han får 5 ugers karantæne. Han har ingen chance haft for at kunne gardere sig, da overenskomsten ikke hjemler mulighed for at garantere 5 ugers arbejde. Man kan i dette tilfælde spørge, om loven øger den faglige mobilitet.

Et andet eksempel er, at en person, der ønsker at overtage et deltidsjob og derfor opsigter et fuldtidsjob, vil skulle idømmes en karantæne på 5 uger, og det til trods for at vedkommende ikke anmoder om dagpenge. Fordi medlemmet ikke anmoder om dagpenge, vil karantænen dog først få økonomiske konsekvenser i forbindelse med en eventuel senere ledighed, men det ændrer ikke ved det urimelige i sanktionen. Det synes helt urimeligt, at et medlem, der blot ønsker lidt nedtrapping i form af et deltidsjob, skal have en afgørelse, hvor a-kassen sanktionerer en straf.

Så vil vi gerne have kortlagt den retstilstand, som et medlem står i f.eks. i forhold til arbejdsgiverens tilbagemeldelsespligt til arbejdsformidlingen i det tilfælde, hvor en ledig anvises til flere forskellige job.

Socialdemokratiet mener også, at det er en diskussion værd, om arbejdsgiverens tilbage melding kan stå alene i det tilfælde, hvor ledige anvises til det samme job, fordi denne tilbage melding får konsekvenser for dem, der ikke får arbejdet.

I forbindelse med sanktioner over for a-kassen virker det også urimeligt, at en a-kasse kan dømmes til at betale, når der ikke foreligger viden om eller kendskab til svig, herunder fejl ved udfyldelsen af dagpengekortet, som der af medlemmet selv gøres opmærksom på. Det synes uforståeligt, at a-kassens organisationsansvar også omfatter forpligtelsen ved uagtsomhed.

Til diskussionen om sanktionerne i forhold til svig er det jo en kendt sag, at sletning af a-kassen har vidtrækkende konsekvenser.

Man kan diskutere disse ting, og det håber vi man gør i det udvalg, der er nedsat.

Med hensyn til retssikkerheden i forhold til svig vil Socialdemokratiet også gerne have afklaret retsstillingen, om en frifindelse for svig ved domstolene også medfører en ophævelse af svigbehæftelsen i forhold til det administrative systems afgørelse.

Videre vil vi gerne have en vurdering af, om direktoratet bør genoptage sager eller træffe nye afgørelser i sager, hvor anklagemyndigheden opgiver at rejse påtale eller meddeler tiltalefrafald, altså hvorledes direktoratet skal agere i forhold til påtaleopgivelsen.

Afsluttende ser vi frem til dels gennem det arbejde, som ministerens forgænger har startet, og dels gennem evalueringen af arbejdsmarkedsreformen at komme disse ting til livs, såle-